

A Prelátus 2010. decemberi levele

Javier Echevarría püspök karácsonyi előkészületként azt tanácsolja, hogy járuljunk a szentségekhez, amelyek Isten kegyelmét közvetítik számunkra, valamint olvassuk a Szentírást és gyakran elmélkedjünk róla.

2010.12.13.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Nagy örömmel idézem fel azokat a pillanatok, amikor Szent Josemaría az adventi időszakban boldogan ismételte a liturgia szavait: *Dominus prope est! –Az Úr közel van!*[1]

Hálával telten már alig várta az ünnepélyes pillanatot, amikor az Üdvözítő eljövételére emlékezünk.

Elkezdődtek e hetek, melyek segítenek nekünk abban, hogy felkészüljünk a Karácsonyra és az Úr születését övező egyéb ünnepekre. Azt gondolom, könnyen fel tudjuk idézni Izajás próféta szavait, melyeket az első adventi vasárnap hallhattunk a szentmisén: *Az utolsó időkben az Úr házának hegye szilárdan áll majd a hegyek tetején, és magasabb lesz a halmoknál. Oda özönlenek mind a nemzetek.*[2] És rácsodálkozunk a Menny jóságára, látván, miként teljesedett be ez a jövendölés, amikor az Isteni Ige a Szentlélek által testet öltött a Szűzanya szűz méhében. Megváltó

megtestesülésével és főként halálának és feltámadásának húsvéti misztériumával az Úr békét hozott a földre, amint azt az első Karácsony alkalmával is hirdették az angyalok. Bár ez a béke még nem nyilvánul meg teljesen – mivel az isteni terv szerint csak az idők végezetén lesz *Isten minden mindenben*[3] –, már lerombolta azt a falat, mely az eredeti bűn és saját, személyes bűneink következményeként Isten és az emberek között emelkedett.[4] Ezenkívül Jézus Krisztus azt szeretné, hogy mi, keresztények, nap mint nap együttműködjünk vele abban, hogy az ő békéjét elhintsük a szívekben, eljutva a társadalom utolsó zugaiba is.

Néhány évvel ezelőtt a Szentatya azt mondta, hogy az Egyházatyák az Ószövetség görög fordításában használták Izajás próféta néhány szavát, melyeket Pál apostol is idéz, amikor arra szeretne rávilágítani,

hogy Isten új útjait már az Ószövetség milyen világosan hirdette. Ott ez áll: „Igen, a pusztulást, amit elhatározott, végbeviszi a Seregek Ura az egész földön” (Iz 10,23), és „Beteljesíti és hamarosan végre is hajtja a földön jövődölését az Úr” (Róm 9,28) (...). A Fiú maga az Ige, a *Logos*; és az örök Ige kicsivé lett, oly kicsivé, hogy elférjen egy jászolban. Gyermekké lett, hogy az Ige elérhető legyen számunkra.[5] A Szentatya nemrég megjelent apostoli buzdításában hozzáteszi: az Igét most nemcsak hallani lehet, nemcsak *hangja* van, hanem *arca* is, melyet láthatunk: ő a názáreti Jézus.[6]

Folytassuk tehát keresztény utunkat nagy bizonyossággal és örömmel. A Karácsony arra emlékeztet bennünket, hogy az Úr a teremtés kezdete, vége és középpontja: kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige (Jn

1,1). Krisztus az, gyermekeim, aki minden teremtményt magához vonz: minden Őáltala lett és nélküle semmi sem lett, ami lett (Jn 1,3). És azáltal, hogy az Ige megtestesült és eljött, hogy köztünk éljen (vö. Jn 1,14), megmutatta nekünk, hogy nem azért élünk, hogy valamilyen átmeneti, mulandó boldogságot keressünk. Azért élünk, hogy az ő nyomában járva elérjük az örök boldogságot. És ezt csak Tőle tanulva tudjuk elérni.

[7] A keresztségben magunkra öltöttük Krisztust. Annak érdekében, hogy egyre hasonlóbbá váljunk hozzá, az Úr ránk hagyta a többi szentséget, különös tekintettel a bűnbocsánat és az Eucharisztia szentségére. Ha gyakran és a megfelelő belső hozzáállással járulunk e szentségekhez, hasonlóbbá válunk Krisztushoz, és Isten jobb gyermekei leszünk. Ezt a feladatot a Szentlélek végzi el a lelkekben, de a mi személyes együttműködésünk is szükséges

hozzá. Ennek részét képezi, hogy szorgalmasan olvassuk Isten szavát, amely *eleven, átható és élesebb minden kétélű kardnál: Behatol, s szétválaszt lelket meg szellemet, ízet és velőt. Ítélt a szív gondolatairól és érzületéről.*^[8] Ehhez kapcsolódóan tanácsolja az Atyánk a következőket:

Jézus életének meg kell ismétlődnie a mi életünkben, úgy, hogy az imádság és a Szentírás gyakori olvasása és a róla való elmélkedés által megismerjük Krisztust.^[9] Az elkövetkezendő ünnepek során

igyekezzünk **megérteni, mit tanít nekünk Krisztus már újszülött gyermekként, attól kezdve, hogy a világra jött, s szemeit az emberek eme áldott földjén először felnyitotta.**^[10] Mérlegeljük gyakran a következőt: Mekkora vágy él bennem az életszentség iránt, amikor a kegyelem forrásaihoz járulok? A szentségek vételekor igyekszem pontos lenni, igyekszem tiszta

lélekkel, természetfeletti hozzáállással odaállni, ahogyan azt Isten várja tőlem?

Legutóbbi, *Verbum Domini* kezdetű apostoli buzdításában a Szentatya hangsúlyozza, hogy milyen fontos szerepet tölt be az Egyház életében, küldetésében és minden keresztény ember személyes életében a Szentírás. XVI. Benedek emlékezteti azokat, akik a Szentírással foglalkoznak és mindenkit egy alapvető igazságra: a Szentírás magyarázatának eredeti helye az Egyház élete.^[11] Csakis az Egyház ölen, az élő Hagyománnyal összhangban és a Krisztus által alapított Tanítóhivatal irányítása alatt lehet megfelelően értelmezni azt, amit a Szentlélek üdvözlésünk érdekében, a sugalmazott szent írókon keresztül, emberi szavak segítségével akart közölni velünk. Vagyis egyes-egyedül a hitből fakadóan és a hit által lehetséges

teljes mélységében és teljes pontossággal, a tévedés veszélye nélkül megérteni azt, amit Isten kinyilatkoztatott nekünk az isteni életben való részesedésünk érdekében. A megfelelő egzegézishez szükséges a Szentírás tudományos alapon való tanulmányozása, de ugyanannyira vagy még inkább szükséges a teljes azonosulás az Egyház Tanítóhivatala által elénk tárt hittel. Épp ezért a hiteles Biblia-magyarázatnak mindig összhangban kell lennie a Katolikus Egyház hitével.[12]

Hogy jobban megértsük Isten szavát, hitünk megerősítésén kívül igyekezzünk azzal a lelki beállítottsággal olvasni a Bibliát és elmélkedni róla, amellyel íródott. Ehhez szükséges, hogy amikor nagy odafigyeléssel újraolvassuk az Evangéliumot vagy a többi sugalmazott könyvet, igyekezzünk meghallani a személyesen nekünk

szóló üzenetet. A Szentírás – különösen amikor liturgikus szertartás keretében hangzik el – mindig aktuális, Isten dolgainak újdonságát közvetíti annak a konkrét személynek, aki figyelemmel hallgatja és tanítását szeretné megfogadni. Ahogy Szent Josemaría írja, a Szentírás szavai **a Szentlélek fényei, aki emberi hangon szól hozzánk, hogy értelmünk felismerje és szemlélje, hogy akaratunk megszilárduljon és cselekvésünk beteljesüljön. Mert mi egyetlen nép vagyunk, egyetlen hitet vallunk, egy a hitvallásunk; egyetlen, az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységében összegyűjtött nép.**[13]

Hasonlóképpen a Biblia – és főleg az Evangélium – személyes olvasása során is Isten hangját halljuk, melyet meg kell próbálnunk saját helyzetünkre vonatkoztatni. Ha igyekszünk odafigyelve, gyermeki

figyelemmel olvasni a szent szövegeket, e cselekedetünk valódi imádsággá alakul. **Mikor a Szent Evangéliumot kinyitod – írja az Atyánk –, gondold meg, hogy amiről ott szó van – Krisztus tetteit és szavait – nem csupán tudnod kell, hanem élned is. Mindent, minden egyes előadott szakaszt azért gyűjtöttek össze, részletről részletre, hogy te megtestesítsd életed konkrét körülményei között.**

- Az Úr meghívott minket, katolikusokat, hogy közelről kövessük Őt, és ebben a Szent Szövegben megtalálod Jézus Életét; de meg kell benne találnod a magad életét is.

Te is meg fogod tanulni feltenni azt a szeretetteljes kérdést, amit az Apostol: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?...” – Isten akaratát! – fogod hallani ellentmondást nem tűrő módon lelkedben.

Vedd hát naponta az Evangéliumot, olvasd, és élj szerinte, mint konkrét vezérfonal szerint. – A szentek így tettek.[14] A már említett dokumentumban XVI. Benedek több bekezdést is annak szentel, hogy bemutassa, a szentek élete milyen nagy segítséget jelent abban, hogy mélyebben felfedezzük a Szentírás értelmét. Nagy Szent Gergely – akit a Szentatya idéz apostoli buzdításában – arról biztosított, hogy „*viva lectio est vita bonorum*”[15], hogy a szentek élete nagyon élő és mély lecke számunkra is. A Szentírás legmélyebb magyarázata éppen azoktól származik, akik hagyták, hogy a hallgatás, az olvasmányok és az állhatatos elmélkedés által Isten szava formálja őket (...). Nem véletlen – folytatja a Szentatya –, hogy az Egyház történetét végigkísérő nagy lelkiségi irányzatok mindig a Szentírásra való egyértelmű utalásból születtek.[16] Miután a Szentatya azt írja, hogy minden szent

egy Isten szavából fakadó fénysugár, [17] megemlíti néhány konkrét férfi és női szentet is, akik az Evangélium alapján új fényekkel gazdagították az Egyház életét; valamint rámutat arra, hogy az egyik ilyen fénysugár Szent Josemaría Escrivában és az életszentségre való egyetemes meghívásról szóló tanításában ölt testet.[18] E szavak természetesen nagy örömmel töltötték el bennünket, ugyanakkor a felelősségérzetünkhöz is szólnak, hogy használjuk ki jobban az Atyánk tanításait, terjesszük még szélesebb körben az üzenetét, s így még jobban szeressük Istent és az Egyházat.

Továbbra is hallgassunk tehát Szent Josemaría többszöri felhívására és forgassuk gyakran a Bibliát, hogy az táplálékul szolgáljon az imádságunk számára és elmélkedjünk Krisztus életének eseményeiről, beleélve magunkat az evangéliumi történetekbe, **mint egy a szemtanúk**

közül. A szentmise liturgikus szövegei – mind az adventi időszak során, mind Karácsonykor - segítenek, hogy közelebb kerüljünk Isten szavához és hogy egyre bensőségebb kapcsolat fűzzön minket Krisztushoz, Máriához és Józsefhez. Lépünk be határozottan az életükbe, és teljes szívünkkel szegődünk mindhármuk mellé.

Az Úr egész élete szeretettel tölt el – írta Atyánk. – Különleges gyengédséggel tekintek a Betlehemben, Egyiptomban és Názáretben elrejtőzve töltött 30 évre. Ez a hosszú időszak, melyről alig van szó az Evangéliumokban, a felületes szemlélő számára valószínűleg nem bír önálló értelemmel. Én viszont mindig is azt állítottam, hogy a Mester életrajzában ez a csend igencsak ékesszóló, és csodás tanulságokat rejt magában a keresztények számára. Imádságban és

munkában töltött kemény évek voltak ezek, melyek során Jézus Krisztus hétköznapi életet élt, mint mi is, istenit és emberit egyszerre; abban az egyszerű és ismeretlen asztalosműhelyben, később pedig a sokaság előtt mindent tökéletesen tett.[19] A Pápa Szent Josemariához kapcsolódó szavai által kínált alkalmat megragadva szeretnék egy tanácsot adni Nektek: törekedjetek – mindnyájan törekedjünk – elmélyíteni magunkban a vágyat, hogy minél mélyebben megismerjük az Atyánk Szentíráshoz fűzött kommentárjait. Így megtanulunk könnyebben mozogni a Kinyilatkoztatás mély tengerében, és megtanuljuk felfedezni a Szentírás szavai mögött rejtőző lelki értelmet: azt, amit a Szentlélek akar közvetíteni nekünk, itt és most, mindegyikünknek. E távlatokat elétek tárva hívlak Benneteket, hogy olvassuk újra a *Kovácsúzhely* egyik pontját: „**Aquae multae non**

**potuerunt exstinguere caritatem!”
– a víz ereje nem tudta kioltani a
szeretet tüzét. – Ezeknek a
szentírási szavaknak két
magyarázatát ajánlom neked. – Az
első: múlt bűneid sokasága – igen
megbántad őket – nem választ el
téged Istenünk Szeretetétől; a
másik: a meg nem értés, az
ellenkezés vizei, melyekben esetleg
részed van, nem szabad, hogy
megszakítsák apostoli munkádat.
[20]**

Az elmúlt napokban az Alapítónk
nyomában járva egy rövid út
keretében ellátogattam Fatimába és
Santiago de Compostelába. Tudjátok,
hogy a fatimai kegyhely különösen
közel állt a szívéhez; amint már
többször említettem Nektek, gyakran
fordult ott a Szűzanyához, rábízva
szándékait, meggyőződve arról, hogy
Mária imádságát az Úr mindig
meghallgatja. Santiago de
Compostelában is jártam, és

felidéztem az Alapítónk szintén jubileumi évben, 1938-ban tett zarándokútját az apostol sírjához, és csatlakoztam XVI. Benedek pár nappal korábban ugyanott végzett imádságához. Mindkét helyen éreztem mindnyájatok támogatását – amint azt elutazásom előtt Rómában élő fivéreitekről és nővéreitektől kértem –, hogy az Úr megadja nekünk mindazt, amiért kérünk. Imádkoztam az Egyházért, a Pápáért, az Opus Dei – minden női és férfi – hívéért. Forduljunk mindig Márián keresztül Krisztushoz, hittel és állhatatossággal, az Egyházzal és az egész emberiséggel együtt mondott imádságban.

Minden szeretetemmel megáldalak Titeket,

Atyátok,

+Javier

Róma, 2010. december 1.

[1] RÓMAI MISEKÖNYV, Advent III.
vasárnapja, Kezdőének (*Fil* 4,5)

[2] RÓMAI MISEKÖNYV, Advent I.
vasárnapja, Első olvasmány (A) (*Iz*
2,2)

[3] *1Kor* 15,28

[4] *Vö. Ef* 2,14

[5] XVI. BENEDEK: éjféli misén
elhangzott szentbeszéd, 2006.
december 24.

[6] XVI. BENEDEK: *Verbum Domini*
kezdetű apostoli buzdítás, 2010.
szeptember 30., 12

[7] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés feljegyzései, 1972.
december 25.

[8] *Zsid* 4,12

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 14

[10] *Ugyanott*

[11] XVI. BENEDEK: *Verbum Domini*
kezdetű apostoli buzdítás, 2010.
szeptember 30., 29

[12] *Ugyanott*, 30

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 89; idézet: SZENT CIPRIÁN: *De dominica oratione*, 23 (PL 4, 553)

[14] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 754

[15] NAGY SZENT GERGELY: *Moralia in Job* XXIV, 8, 16 (PL 76, 295)

[16] XVI. BENEDEK: *Verbum Domini*
kezdetű apostoli buzdítás, 2010.
szeptember 30., 48

[17] *Ugyanott* [18] *Ugyanott*

[19] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
56

[20] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsúzhely, 655

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2010-
decemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-decemberi-levele/) (2026.03.11.)